

Parlementaire onderzoekscommissie
belast met het onderzoek naar
mogelijke disfuncties in het
strafrechtelijk onderzoek "Operatie
Kelk"

van

VRIJDAG 21 MAART 2025

Voormiddag

Commission d'enquête
parlementaire chargée d'enquêter
sur d'éventuels dysfonctionnements
dans le déroulement de l'enquête
pénale baptisée "Opération Calice"

du

VENDREDI 21 MARS 2025

Matin

La réunion publique de commission est ouverte à 12 h 01 et présidée par M. Pierre Jadoul. De openbare commissievergadering wordt geopend om 12.01 uur en voorgezeten door de heer Pierre Jadoul.

Hoorzitting met de heer Alex Verhegge, gewezen magistraat.

Audition de M. Alex Verhegge, ancien magistrat.

Le **président**: Nous entendons maintenant M. Verhegge.

Mijnheer Verhegge, ik moet u eraan herinneren dat conform artikel 4, § 1, van de wet van 3 mei 1880 op het parlementair onderzoek, gewijzigd bij de wet van 30 juni 1996, de onderzoekscommissie alle in het Wetboek van strafvordering omschreven onderzoeksmaatregelen kan nemen. Ze kan onder meer getuigen onder ede horen.

Alvorens u te vragen de eed af te leggen, wens ik de aandacht te vestigen op het laatste lid van artikel 8 van bovenvermelde wet, volgens hetwelk iedere getuige kan aanvoeren dat hij, door naar waarheid een verklaring af te leggen, zich zou kunnen blootstellen aan strafvervolging en derhalve getuigenis weigeren (zie ook artikel 14, 3, g), van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966, bekrachtigd bij de wet van 15 mei 1981). Dat betekent dat u het recht heeft om te zwijgen wanneer u meent dat uw publieke verklaring later tegen u zou kunnen worden gebruikt in een strafvordering.

Ik wil er vervolgens nog de nadruk op leggen dat u, krachtens artikel 9 van dezelfde wet, voor valse getuigenis kan worden gestraft met een gevangenisstraf van twee maanden tot drie jaar en u voor een termijn van ten minste vijf en ten hoogste tien jaar kunt worden ontzet uit het recht om te kiezen of verkozen te worden.

Ten slotte wijs ik u erop dat ingevolge artikel 3 van voornoemde wet de geheimhouding van uw verklaringen niet is gewaarborgd tenzij het gaat om verklaringen afgelegd tijdens een vergadering met gesloten deuren en waarvoor de commissie zich uitdrukkelijk heeft verbonden de geheimhouding in acht te nemen. Bovendien is ieder stuk dat u aan de commissie zou overleggen vatbaar voor openbaarmaking.

Na deze verduidelijking vraag ik u de eed af te leggen door de hand te heffen en de volgende woorden te herhalen: "Ik zweer de gehele waarheid en niets dan de waarheid te zullen zeggen."

De heer Alex Verhegge legt de eed af.

Dank u, mijnheer Verhegge. Mag ik u vragen om in enkele minuten tijd enige toelichting te geven bij uw rol in het dossier Kelk?

Alex Verhegge: Het is zoveel jaren later. Ik moet steunen op mijn geheugen en op de elementen die ik heb kunnen sprokkelen om mij dat dossier te herinneren. Het is mogelijk dat niet alles wat ik zeg helemaal juist is, te wijten aan vergetelheid en gebrek aan het dossier.

Ik ben in 1996 als fiscaal substituut bij het parket in Gent gekomen. In 2006 ben ik overgegaan naar het parket-generaal bij het hof van beroep te Brussel. Ik ben daar tot 2020 actief gebleven, dus voorbij de pensioengerechtigde leeftijd. Ik was reeds pensioengerechtigd in 2014. Ik ben dus nog vrijwillig zes jaar gaan werken.

Voor het dossier Kelk gaat mijn informatie vanaf eind juli 2010 tot begin maart 2011. Voor zover ik me herinner, ben ik driemaal voor de kamer van inbeschuldigingstelling geweest, namelijk tweemaal in augustus en eenmaal in december, in het kader van procedures tot controle van de

regelmatigheid van het onderzoek en ook in verband met de vraag om handlichting van beslagen.

Er zijn twee vorderingen geweest voor de zitting van de KI in augustus. Er is een vordering opgesteld door een ploeg collega's, die eind juli 2010 werd ingediend. Ik heb ook zelf een vordering opgesteld. Bij de eerste vordering was ik helemaal niet betrokken.

Ik heb dan persoonlijk een vordering opgesteld op 12 augustus 2010 met het oog op de zitting van 13 augustus 2010 naar aanleiding van een vraag van een partij om handlichting van in beslag genomen goederen. Ik heb mijn vordering, de tweede vordering dus, geheel in eigen regie opgesteld, zonder raadpleging noch overleg met enige andere collega. Ik had misschien beter overleg gepleegd met mijn voorgangers, maar die waren er niet meer. Ze waren met gerechtelijk verlof.

De vragen tot handlichting van beslagen worden geregeld door termijnen, dus ik had niet veel tijd om een vordering op te stellen, maar ik heb het toch gedaan. In die tweede vordering – voor mij mijn eerste – heb ik verwezen naar artikel 136*bis* van het Wetboek van strafvordering. Voor de duidelijkheid wil ik u dat artikel voorlezen, want het gaat niet enkel over de toepassing van artikel 235*bis* of 236*bis*. Artikel 136*bis*, tweede alinea luidt als volgt: "Indien hij oordeelt dat het noodzakelijk is voor het goede verloop van het onderzoek, de wettigheid of de regelmatigheid van de procedure, doet de procureur-generaal te allen tijde voor de kamer van inbeschuldigingstelling de vorderingen die hij nuttig acht. (...) De kamer van inbeschuldigingstelling kan de onderzoeksrechter in zijn verslag horen, buiten de aanwezigheid van de partijen indien zij dat nuttig acht. Zij kan eveneens de burgerlijke partij, de in verdenking gestelde en hun advocaten horen."

Er staat hier dus "kan", het is geen verplichting. Op dat ogenblik kende ik de rechtspraak van het Hof van Cassatie nog niet. Het Hof van Cassatie was van oordeel dat de burgerlijke partijen verplicht moeten gehoord worden, met verwijzing naar artikel 235*bis*. Dit zijn vrij verwarrende wetsbepalingen. Ik verwijs daarvoor naar pagina 46 van het verslag van de Hoge Raad voor de Justitie.

Op pagina 46 staat het volgende: "De Hoge Raad voor de Justitie stelt vast dat de artikelen 136, 136*bis*, 235 en 235*bis* van het Wetboek van strafvordering niet duidelijk zijn. Het respectievelijke toepassingsveld van deze artikelen en het onderling verwijzen van het ene

artikel naar het andere, houdt een risico in op uiteenlopende interpretaties."

Mijn interpretatie was dat de procureur-generaal het initiatief kon nemen en dat de kamer van inbeschuldigingstelling niet de verplichting had de burgerlijke partij op te roepen.

Op de eerste zitting van de maand augustus – ik meen 6 augustus – verschijnt de advocaat van een aantal burgerlijke partijen ter zitting en vraagt te worden gehoord. Het hof heeft de zitting onderbroken en mij om mijn advies gevraagd. Ik ken het arrest niet meer, maar het is duidelijk wat mijn advies was. Het was een onderzoek naar de daden gesteld door de onderzoeksrechter zelf. Het betrof een impliciete kritiek op de activiteit van de onderzoeksrechter. Dat was de reden waarom ik aan de onderzoeksrechter had gevraagd om aanwezig te zijn, opdat hij zijn daden zou kunnen uitleggen.

Meteen rees echter ook de vraag naar het geheim van het onderzoek. Wanneer wordt teruggegrepen naar artikel 136, eerste alinea: "De kamer van inbeschuldigingstelling houdt ambtshalve toezicht op het verloop van het onderzoek (...) Als het gerechtelijk onderzoek na een jaar niet is afgesloten, kan de zaak bij de kamer van inbeschuldigingstelling worden aanhangig gemaakt door een aan de griffie van het hof van beroep gericht met redenen omkleed verzoekschrift..."

Wij zaten in onderhavig geval dus niet een jaar na de aanvang van het gerechtelijk onderzoek. Wij zaten helemaal in het begin.

Artikel 235*bis* gewaagt van het moment van de regeling van de rechtspleging. Dat is het ogenblik waarop de onderzoeksrechter zijn onderzoek heeft afgesloten en het dossier heeft meegedeeld aan het parket, en het parket aan de raadkamer of aan de kamer van inbeschuldigingstelling vraagt de procedure te regelen. We zijn hier ook niet in dat geval. We zijn nog niet bij de regeling van de rechtspleging, maar intermediair.

Volgens mijn interpretatie was het in die tussentijdse periode aan de procureur-generaal, indien die het noodzakelijk achtte voor het goede verloop van het onderzoek, de wettigheid en de regelmatigheid van de procedure te doen controleren door de kamer van inbeschuldigingstelling. De kamer van inbeschuldigingstelling had toen de optie, maar niet de verplichting, de burgerlijke partijen te horen. Dat verantwoordt mijn houding voor de kamer van inbeschuldigingstelling, zowel tijdens de eerste zitting, op 6 augustus, als tijdens de tweede zitting,

op 13 augustus.

Wat men ook mij blijkt aan te wrijven, als een soort aanwijzing van tussenkomsten van de kerk, is dat ik de raadsman van de aartsbisschop ontvangen heb en dat ik na zijn bezoek een andere vordering genomen heb dan die van mijn ambtgenoot een paar weken voordien.

Het was inderdaad een uitbreiding van de vordering, in plaats van de specifieke punten in de eerste vordering van mijn ambt. Ik kijk even naar het laatste blad van de vordering. Die vordering ging over het door de onderzoeksrechter openen van de ter post toevertrouwde gesloten briefwisseling die werd aangetroffen gedurende de huiszoeking op 24 juni 2010, verricht te Mechelen in het aartsbisschoppelijk paleis, alsook de onderzoeksdaaden die werden vervuld ingevolge deze briefopening.

Het tweede punt, de inbeslagname van de dossiers van de commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie, voorgezeten door dokter Adriaenssens of sommige van haar leden gedurende de huiszoeking verricht te Leuven, met uitzondering van de dossiers die door mevrouw Halsberghe aan het Rijksarchief in bewaring werden gegeven, alsook de onderzoeksdaaden die hierbij aansluitend werden gesteld, in het bijzonder het verhoren met betrekking tot de in beslag genomen voorwerpen en documenten en het gebruik dat werd gemaakt van de aangetroffen informaticagegevens bij deze huiszoeking.

Het derde punt, de voeging bij het onderzoeksdossier van de dossiers in beslag genomen bij de heer Devillé op 16 juni 2010, alsook van de onderzoeksdaaden die desbetreffend werden gesteld, met uitzondering wat betreft de dossiers die hij vrijwillig had overhandigd met betrekking tot de slachtoffers die daartoe hun instemming hadden betuigd.

Het waren dus zeer specifieke punten, terwijl mijn vordering de inbeslagname betrof, of de controle en de handlichting van de inbeslagnames uitgevoerd in het aartsbisschoppelijk paleis in Mechelen in het algemeen. Het was dus een veel ruimere opvatting. Ik heb daarvoor geen overleg gepleegd, noch met mijn voorgaande collega's, noch met de dienstdoende procureur-generaal. Ik meen me te herinneren dat hij wel aanwezig was toen ik de advocaat van de aartsbisschop heb ontvangen, maar dat zijn rol daarin gewoon aanwezig zijn was, zonder meer. Het is mij bovendien niet bekend dat hij ooit betrokken zou zijn geweest bij het opstellen van de voorgaande vordering, de eerste vordering. De eerste vordering

blijkt te zijn opgesteld door meerdere magistraten. Ik was daar niet bij betrokken. Er is een commissie geweest van verschillende magistraten van het parket-generaal die er een andere opinie op nahielden, wat men hen blijkbaar verwijt.

Ik moet ver zoeken waarom dat verwijtbaar zou kunnen zijn. Maar ik was dus helemaal niet betrokken bij de opstelling van die eerste vordering. Ik kwam uit mijn gerechtelijk verlof, weliswaar reeds een week voordat het hoefde. Ik was dus reeds aanwezig eind juli, maar ik heb op dat moment geen kennis genomen van de eerste vordering. Van het dossier zelf overigens evenmin, want het dossier zelf heb ik pas kunnen raadplegen naar aanleiding van de fixatie voor de kamer van inbeschuldigingstelling van de eerste zaak, dus tussen begin augustus en 6 augustus. Ik werd dus als het ware gedropt in dat dossier, dat toen reeds complex was, met verschillende problematieken.

Ik heb naar best vermogen mijn vordering genomen en dat is, in eer en geweten, nog altijd mijn opvatting, ook al wordt dat... Dus wat in mijn vordering staat, is helemaal niet beïnvloed door enige contacten van de kerk, enige druk door de kerk of door de raadsman van de kerk, en ook niet intern door enige druk van enige hiërarchische overste. Iedereen heeft daarin gewerkt naar best vermogen.

Staat u mij toe om hier even te stoppen?

De **voorzitter**: Dat kan voor mij. Misschien hebben de leden reeds enkele vragen in verband met wat u net al dan niet gezegd hebt.

Sophie De Wit (N-VA): Mijnheer Verhegge, ik probeer het gewoon te schetsen. De eerste vordering, zo zegt u, was al opgesteld door een groep magistraten, waarbij u niet betrokken was.

Alex Verhegge: Ja.

Sophie De Wit (N-VA): Het gaat om de eerste vordering, van augustus 2010, toch?

Alex Verhegge: De eerste vordering, die aanleiding gaf tot de zitting van 6 augustus. Daarbij was ik niet betrokken.

Sophie De Wit (N-VA): Nee. Voor een goed begrip, dat was de vordering waarin de nietigverklaring werd gevraagd?

Alex Verhegge: Ik heb het daarnet voorgelezen, die vordering had betrekking op drie bepaalde onderdelen van het onderzoek. Men vroeg inderdaad, na de regelmatigheid te hebben onderzocht, de nietigheid te bevelen van die

onderzoeksdaden.

Sophie De Wit (N-VA): Was het onderhoud met meester Keuleneer, die u hebt ontvangen, voorafgaand aan die zitting of na die zitting?

Alex Verhegge: Dat was even voor de zitting van 13 augustus.

Sophie De Wit (N-VA): Dat was dus later.

We hebben de heer De Troy gehoord in deze commissie. Hij verklaarde dat hij op de zitting van 6 augustus door de KI werd gehoord, op uitdrukkelijk verzoek van het parket-generaal. Ik ga citeren, hij zei dat "de betrokken parketmagistraat zich voor de zitting telefonisch verontschuldigde voor de vorderingen die hij op de zitting moest nemen, namelijk de nietigverklaring". Dat was u?

Alex Verhegge: Dat was ik. Het was puur uit beleefdheid dat ik aan de onderzoeksrechter zei dat het me speet dat ik hem moest vragen voor de zitting. Dat was om hem toe te laten om nader uitleg te geven. Dat was niet om hem te berispen, noch om hem onder druk te zetten. Het was gewoon om hem toe te laten aanwezig te zijn en toelichting te geven bij de onderzoeksdaden die hij gesteld heeft en waarop kritiek was.

Sophie De Wit (N-VA): Hoe moet ik dat begrijpen? Was het gewoon om te kaderen en uit beleefdheid en niet omdat u zich – ik vraag het maar – er lastig bij voelde? Want het was natuurlijk een vordering die u zelf niet genomen had. Was u het eens of niet eens met die vordering?

Alex Verhegge: Dat is niet het punt. Het gaat er niet over of we het eens waren. Het was gewoon de vraag aan de onderzoeksrechter om daarover uitleg te geven.

Sophie De Wit (N-VA): Maar u stond achter die vordering tot nietigverklaring?

Alex Verhegge: Uiteraard, ja.

Sophie De Wit (N-VA): Met betrekking tot het onderhoud nadien met meester Keuleneer, u zei dat de procureur-generaal misschien nog aanwezig was. Waren er nog anderen aanwezig?

Alex Verhegge: Ik denk het niet.

Sophie De Wit (N-VA): Was de groep parketmagistraten die de vordering hadden opgesteld – het werd vorige week allemaal genuanceerd tijdens de hoorzitting – de groep van het multiconfessionele team?

Alex Verhegge: Ik heb die term nu vernomen, maar toen nooit. Ik was er ook niet bij.

Sophie De Wit (N-VA): Vorige week werd geduid hoe dat tot stand is gekomen. Was het volgens u die groep die de vordering heeft opgesteld?

Alex Verhegge: Ja, dat is in overleg, maar ik vermoed dat Lucien Nouwynck, die een zeer bekwaam en nauwgezet magistraat is, die vordering heeft opgemaakt. Die vordering is bijzonder goed gemotiveerd. Misschien heeft hij dat gedaan na overleg binnen die groep en na overleg met de procureur-generaal, maar we zaten in het gerechtelijk verlot, wat betekent dat er blokken van 15 dagen waren en dat er een soort van continuïteit moest worden verzekerd. Voor zover ik mij herinner, was de procureur-generaal met dienst tot en met 15 juli. Het is pas op dat moment dat het dossier is overgekomen naar het parket-generaal. Wie in die zogenaamde gemengde groep zou hebben gezeten, weet ik niet. Ik zat er niet bij. Ik weet wel dat ik na het gerechtelijk verlot aanwezig ben geweest op zeker één vergadering, samen met de procureur des Konings en het parket-generaal. Ik weet niet meer of de onderzoeksrechter aanwezig was, maar dat zijn waarschijnlijk niet de zogenaamde multiconfessionele vergaderingen waarvan men beweert dat ze hebben bestaan.

Werner Somers (VB): Mijnheer Verhegge, er is inderdaad dat zogenaamde multiconfessionele team geweest en het werk daarvan is blijkbaar uitgemond in de eerste vordering van 30 juli 2010. Nadien is de heer Keuleneer langs geweest op het parket-generaal. U was daarbij aanwezig. We lezen dat ook in het verslag van de Hoge Raad voor de Justitie. De tweede vordering, de vordering van 12 augustus, de dag voor de zitting van de kamer van inbeschuldigingstelling, is opgesteld door een van de twee magistraten die aanwezig waren bij het onderhoud met de heer Keuleneer.

U zegt dat u die vordering hebt genomen op basis van artikel 136*bis* van het Wetboek van strafvordering. Dat roept natuurlijk vragen op, gelet op de chronologie die we vaststellen, met de heer Keuleneer die begin augustus toevallig langskomt op het parket-generaal, waar u bij aanwezig bent en waarna u een vordering instelt op basis van artikel 136*bis* van het Wetboek van strafvordering.

Dat is misschien op zich niet zo verwonderlijk, dat is inderdaad een prerogatief van de procureur-generaal te allen tijde, wanneer het goede verloop van het onderzoek dat vereist. Hier kunnen we ons echter toch moeilijk van de indruk ontdoen dat er een zeker causaal verband is. Het is vooral ook frappant dat dat dan gebeurt in het kader van een

andere procedure die reeds aanhangig is voor de kamer van inbeschuldigingstelling en die een totaal ander voorwerp heeft. Dat was namelijk een vordering die door de heer Keuleneer was ingesteld op grond van artikel 61^{quater} van het Wetboek van strafvordering, waarin hij hoger beroep instelt tegen een beschikking waarin de opheffing van de inbeslagnames in Mechelen werd afgewezen. Er is dus op basis van een heel ander wetsartikel een procedure aanhangig bij de kamer van inbeschuldigingstelling en u haakt daaraan plotseling uw vordering die er eigenlijk juridisch niet echt iets mee te maken heeft. Misschien had ze er inhoudelijk iets mee te maken, maar niet juridisch. Het gaat immers om een procedure op grond van een heel andere wettelijke bepaling.

Ik heb dus een aantal vragen voor u. Ten eerste, was er inderdaad niemand anders aanwezig tijdens het onderhoud met de heer Keuleneer? Het verslag van de Hoge Raad voor de Justitie is namelijk zeer formeel: men heeft het daarin heel duidelijk over twee magistraten van het parket-generaal. Durft u dan te zeggen dat de Hoge Raad voor de Justitie iets verkeerd heeft neergelegd in zijn verslag? Dat is natuurlijk goed mogelijk. Misschien herinnert u het zich ook niet meer.

Ten tweede zou ik van u formeel willen vernemen of er inderdaad geen enkel verband bestaat tussen het feit dat u plotseling op 12 augustus een vordering instelde op basis van 136bis enerzijds en anderzijds het feit dat u een week voordien de heer Keuleneer ontvangen had.

Ten derde, u hebt in alle onafhankelijkheid die vordering uitgebracht en u kunt een andere zienswijze hebben dan uw collega's van het multiconfessionele team. Waarom was er echter in 12 à 13 dagen tijd die plotselinge koerswending, waarbij men eerst alleen maar struikelt over de briefwisseling die zou moeten worden teruggegeven, maar men dan plotseling toch de opheffing van die inbeslagnames van Mechelen in hun totaliteit vordert? Vanwaar komt die koerswending? Dat roept toch allemaal vragen op, als we al die feiten bij elkaar optellen?

Alex Verhegge: Toen meester Keuleneer mij heeft bezocht, was er inderdaad, zoals ik reeds heb verteld, iemand anders aanwezig. Voor zover ik mij herinner was dat Jacques De Lentdecker. Ik heb dat reeds vermeld.

Hij is zelf niet meer tussengekomen. Behalve zijn ene aanwezigheid is hij niet tussengekomen in het opstellen van mijn vordering. Ik heb hem daarover ook niet geraadpleegd en heb hem evenmin gevraagd mij daarover te viseren. Een en ander is dus totaal onafhankelijk van hem gebeurd.

Er is ook geen verband tussen de vraag van meester Keuleneer en mijn vordering. Mijn vordering volgt helemaal niet volledig wat meester Keuleneer vraagt. Hij is nadien trouwens in beroep gegaan tegen de beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling.

Er wordt van een koerswijziging gesproken. De eerste vordering werd gemaakt door andere collega's. Mijn vordering is dus geen koerswijziging van mijzelf. Ik heb de andere collega's ook niet meer gezien om over mijn vordering te kunnen spreken.

Het bezoek van meester Keuleneer heeft, denk ik, rond 12 augustus plaatsgevonden. De zitting vond plaats op 13 augustus. Ik hield er altijd aan om voor de kamer van inbeschuldigingstelling een schriftelijke vordering te maken. Ik heb mij dus moeten reppen om ze op te stellen. Dat is gewoon een kwestie van beroepseer, namelijk mij inspannen om de zaken toch vooruit te helpen.

Er is dus geen koerswijziging, zeker niet van mijnentwege en niet van het parket-generaal als dusdanig. Ik vertegenwoordigde op dat moment wel de procureur-generaal, maar het gaat niet om een wijziging van opvatting van het parket-generaal.

Het gaat om twee afzonderlijke vorderingen. Mijn vordering steunt op wat voortschrijdend inzicht kan worden genoemd. Wanneer men een advocaat hoort, weze het op de zitting, dan luistert men naar zijn argumenten en kan men zijn opinies wellicht aanscherpen en tot andere inzichten komen.

Wat mij heeft getroffen, is dat het in de twee vorderingen over het overschrijden van de saisine van de onderzoeksrechter gaat. Op dat vlak is er dus geen verschil.

De vraag is in welke mate de overschrijding afgekeurd moest worden. Naar mijn gevoel ging die overschrijding heel ver. Na ettelijke procedures, zowel voor de KI als voor Cassatie, is er in december 2012 een arrest van de KI van het hof van beroep van Brussel, weer anders samengesteld, waarin men letterlijk spreekt van een *fishing expedition*. Dat staat letterlijk in dat arrest.

De onderzoekers – ik spreek niet over de onderzoeksrechter zelf, maar over de onderzoekers, zeker de politie – hebben extreem opgetreden. Wat mij vooral getroffen heeft, visueel, zijn de beelden waarop men honderden kartonnen van het archief van het aartsbisshoppelijk paleis door het raam van de zoveelste verdieping in

vrachtwagens gooit. Men probeerde in feite met de grote rakel allerlei zaken te vinden. Dat heeft me persoonlijk wel getroffen.

Ik hoop dat ik op uw vraag geantwoord heb? Er was inderdaad iemand anders aanwezig, volgens mij Jacques De Lentdecker.

Het bezoek had slechts een chronologisch verband, maar geen inhoudelijk verband, met mijn vordering.

Er was geen sprake van een koerswijziging van het parket of van de procureur-generaal. Het waren parketmagistraten met een eigen inzicht die tot andere vorderingen kwamen. Ik was niet betrokken bij de eerste redactie. Misschien had ik toen mijn opinie kunnen doen gelden. Dan was de eerste vordering misschien ook verschillend.

Werner Somers (VB): U hebt het over voortschrijdend inzicht, maar begrijp ik het dan goed dat de voortschrijding van uw inzicht deels berustte op dat onderhoud met de heer Keuleneer? Dat is natuurlijk niet verboden, maar ik zou verwachten dat een advocaat zich dan schriftelijk tot u richt met zijn argumentatie. Waarom moest dat gebeuren tijdens een mondeling onderhoud? Is het gebruikelijk dat het parket-generaal advocaten in een dergelijke zaak ontvangt?

Alex Verhegge: Elke advocaat die vraagt om gehoord te worden door het parket of het parket-generaal is altijd welkom geweest, voor zover ik weet. Meester Van Steenbrugge had dat ook kunnen vragen. Hij heeft ons wel gebombardeerd met allerlei brieven.

Ook in het verslag van de Hoge Raad voor de Justitie wijst men als disfunctie het feit aan dat het parket-generaal niet snel genoeg op de brief van meester Van Steenbrugge heeft gereageerd. Men moet dat zien in de context van de onderbemanning. Tijdens de dienstperiodes, tijdens het gerechtelijk verlof, wordt het effectief verminderd tot een vierde van het normale effectief. Het is meestal zeer hectisch. Die brief is niet onmiddellijk naar boven gekomen of er was geen mogelijkheid om onmiddellijk te antwoorden.

Hoe dan ook, men moet dat zien in dezelfde context dat in het kader van artikel 136bis de burgerlijke partijen niet moeten worden opgeroepen. De kamer van inbeschuldigingstelling kan dat, maar moet dat niet doen. Dat was mijn overtuiging en blijkbaar ook de overtuiging van de kamer van inbeschuldigingstelling tijdens de zitting zelf. Dus was er op zich in theorie geen onmiddellijke noodzaak om te reageren op die brieven van een paar dagen voor de zitting.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Mijnheer Verhegge, u hebt veel interessante dingen gezegd. Dank u voor de openheid over het onderhoud met de heer Keuleneer. In het begin, toen we begonnen met onze werkzaamheden, was het moeilijk voor ons om te achterhalen of het nu waar was of niet dat er een ontmoeting is geweest tussen de heer Keuleneer en het parket-generaal.

U bevestigt dit, waarvoor dank. U was erbij en u bent er vrijwel zeker van dat de heer De Lentdecker daarbij was?

Alex Verhegge: Niet voor 100 %, maar vrij zeker.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Dus met twee? Er was geen derde persoon aanwezig? Ook niet iemand van de administratie?

Alex Verhegge: Neen.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Bij wie is die vraag binnengekomen om een onderhoud te hebben? Is die rechtstreeks bij u binnengekomen of was dat bij de heer De Lentdecker of bij de procureur-generaal?

Alex Verhegge: Geen idee. Dat weet ik niet meer.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Was de procureur-generaal ervan op de hoogte dat u de heer Keuleneer zou ontmoeten?

Alex Verhegge: De titularis van de functie bedoelt u?

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Dé procureur-generaal, de heer de le Court.

Alex Verhegge: Ik veronderstel van niet. Hij was met gerechtelijk verlof. Van mijnentwege heeft hij daarover zeker geen informatie gekregen. Ik heb met hem geen contact gehad. Ik kan niet spreken voor de heer De Lentdecker of er daarover informatie is uitgewisseld. Dat weet ik niet.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Ook niet achteraf? Een verslag dat aan de procureur-generaal werd bezorgd?

Alex Verhegge: Neen. Ik heb geen verslag opgesteld. Dat is ook niet gebruikelijk.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Als zo'n ontmoeting plaatsvindt, dan vinden we daarvan dan ook geen spoor terug in de werkkraft?

Alex Verhegge: Normaal niet.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Daar staan wel veel zaken in, zoals briefwisseling, maar een ontmoeting of een vergadering met een van de advocaten wordt daarin niet vermeld?

Alex Verhegge: Ik heb die dossiers al meer dan 10 jaar niet gezien, dus ik heb daar geen idee van.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): We hebben daar geen spoor van teruggevonden. Kunt u zich nog herinneren hoe dat gesprek is verlopen? De heer Keuleneer komt en u bent daar met de heer De Lentdecker. Wat werd daar besproken? Hoe is dat verlopen?

Alex Verhegge: Er is niets besproken. Enkel de argumenten van meester Keuleneer werden aanhoord, meer niet. Het was geen dialoog.

Hij kwam zijn betoog onderstrepen, vooral met de nadruk op het delicate karakter van de documenten van de pauselijke nuntius. Dat is het enige wat ik me herinner. Hij heeft gewezen op de onschendbaarheid van de correspondentie tussen de pauselijke nuntius en het Vaticaan. Dat is wat ik me herinner.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): U zei daarnet dat men normaliter ingaat op elk verzoek van een advocaat om gehoord te worden of om met iemand van het parket-generaal te spreken. Gebeurt dat echter ook dicht bij een moment waarop er een belangrijke zitting zal plaatsvinden?

Alex Verhegge: Dat kan.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Is het niet wat raar dat een partij die iets vraagt aan de KI op voorhand een overleg heeft met het parket dat zal moeten vorderen en een standpunt zal moeten innemen?

Alex Verhegge: Het is geen overleg.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Een ontmoeting dan.

Alex Verhegge: Ik denk dat ook tussen advocaten die tegenstrevers zijn hetzelfde gebeurt, zelfs vlak voor de zitting.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Dat is iets anders. Ik ben ook advocaat geweest. Wij praten met veel advocaten onder elkaar.

Alex Verhegge: Ja, maar het is gewoon een dialoog. Men stelt zozeer dat er een gelijkheid is tussen het openbaar ministerie en de advocatuur. Ik ben lang advocaat geweest, dus ik heb absoluut ook psychologisch geen enkele rem om met

advocaten te spreken. Indien wij betrokken zijn in dezelfde zaak, gaat de conversatie uiteraard over die zaak. Dat betekent echter niet dat men zich laat beïnvloeden. Men heeft zijn opinies.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Zijn er na het onderhoud met de heer Keuleneer nog momenten geweest waarop er contact is geweest tussen u of iemand anders van het parket-generaal en de advocaten van een van de betrokken partijen?

Alex Verhegge: Er is mij geen enkel ander contact bekend.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Het was dus eenmalig?

Alex Verhegge: Dat was eenmalig, ja.

Axel Weydts (Vooruit): Mijnheer Verhegge, kunt u voor de commissie schetsen wat de rol van de heer De Lentdecker was in dit dossier? Hoe en wanneer intervenieerde hij? Hoe was hij betrokken? In welke mate was hij betrokken? Kunt u dat even toelichten voor onze commissie?

Alex Verhegge: Ik heb daarvan geen idee. Hij was dienstdoend procureur-generaal de eerste twee weken van augustus, toen ik van dienst was. Hij heeft mij daarover echter nooit benaderd, nooit. Wat zijn rol zou zijn geweest in het dossier, weet ik absoluut niet.

Axel Weydts (Vooruit): U hebt zonet wel verklaard dat hij wel aanwezig was op een van de ontmoetingen.

Alex Verhegge: Ja, die aanwezigheid was zijn enige input.

Axel Weydts (Vooruit): De heer De Lentdecker heeft hier zelf voor de commissie onder ede verklaard dat hij, en ik gebruik zijn woorden, "van toeten noch blazen wist van dit dossier". Hij was helemaal niet op de hoogte van dit dossier. Hij werd nooit betrokken in dit dossier en kende het niet. Wat vindt u van die uitspraak onder ede?

Alex Verhegge: Ik wijt dat misschien aan geheugenverlies.

Axel Weydts (Vooruit): Ik heb de indruk dat we hier al heel vaak te maken hebben gehad met selectief geheugenverlies.

Mijnheer Verhegge, ik heb nog een bijkomende vraag. Kunt u duiden waarom u met uw specialiteit van eerder fiscaal recht specifiek op dit dossier werd gezet? Dat gebeurde niet één keer, want ook na de zomer, na het verlof, was u het die opnieuw

gevraagd werd om dit dossier te behandelen. Vindt u het normaal dat wij het vreemd vinden, dat iemand die eerder een andere specialisatie heeft tot twee keer toe specifiek voor dit dossier ingezet wordt? Het was immers niet echt uw specialisatie. Kunt u daarover een toelichting geven?

Alex Verhegge: Ik heb mijn dossiers nooit mogen kiezen. Mijn specialisatie lag elders, maar binnen het parket-generaal was er een beurtrol waarin elke magistraat, of hij nu van de jeugdsectie kwam of van bijzondere wetgeving, om de beurt naar de kamer van inbeschuldigingstelling ging. In de maand augustus van 2010, dat was dus in de verlofperiode, was ik blijkbaar de Chinese vrijwilliger om die zaak op te nemen.

Nadien heeft men mij die zaak verder laten behandelen, omdat ik er al enigszins mee vertrouwd was. Dat is gewoon een kwestie van rationeel gebruik van middelen. Ik heb nog heel veel andere dossiers behandeld dan fiscale zaken. Die fiscale zaken waren wel belangrijk en zeer moeilijk, maar goed, men vertrouwde mij ook een aantal andere delicate dossiers toe. Daar heb ik niet om gevraagd, maar het is niet bijzonder, het is niet uitzonderlijk.

Axel Weydts (Vooruit): U hebt zopas gezegd dat er eigenlijk geen koerswijziging is tussen de eerste vordering en de tweede vordering. U hebt dat letterlijk gezegd.

Alex Verhegge: Ja.

Axel Weydts (Vooruit): Kunt u dat wat meer uitleggen voor ons? Ik vind het namelijk, met alle respect, een zeer grote koerswijziging. In de eerste vordering wordt gevraagd om zeer beperkt onderzoeksdaten te vernietigen. In de tweede vordering wordt gevraagd om alles te vernietigen. Leg mij alstublieft eens uit hoe die evolutie, van een zeer beperkte nietigverklaring naar een volledige nietigverklaring, toch geen koerswijziging is. Ik begrijp dat niet.

Alex Verhegge: De tweede vordering is van mijn hand, de eerste is niet van mij. Dus het gaat niet om een koerswijziging van mijnentwege.

Axel Weydts (Vooruit): U hebt ook gezegd dat het geen koerswijziging was van het parket. U hebt gezegd dat het geen koerswijziging is van uzelf, maar ook geen koerswijziging van het parket. Overigens hebben we hier ook al vaak horen uiteenzetten dat het parket een en ondeelbaar is.

Alex Verhegge: De parketmagistraten zijn niet gebonden door de vorderingen van hun collega's. Wat men wel heeft vastgesteld in de eerste

vordering, is dat de saisine werd overschreden. Het gaat altijd over de problematiek van de saisine van de onderzoeksrechter. Dat is de essentie. Heeft de onderzoeksrechter, of hebben de onderzoekers, de saisine al dan niet overschreden? In zowel de eerste als de tweede vordering gaat het over dat essentiële principe. Dat is dus geen koerswijziging.

Het feit dat het in mijn vordering veel breder wordt opgevat dan in de eerste, kunt u een koerswijziging noemen. Maar ik was niet gebonden door de vordering van mijn eerdere collega's om dat te beperken.

Axel Weydts (Vooruit): Het gevolg dat u vraagt, is echter toch wel degelijk een inhoudelijke koerswijziging. Het is gebaseerd op het al of niet overschrijden van de saisine, maar het gevolg dat gevraagd wordt, van het zeer beperkt vernietigen van onderzoeksdaten tot het volledig vernietigen van onderzoeksdaten, kunnen we toch een koerswijziging noemen.

Alex Verhegge: Zoals reeds gezegd, ik was niet gebonden door de optie van mijn collega's.

Axel Weydts (Vooruit): Akkoord, maar bent u het met mij eens dat dat een koerswijziging is? Niet van u, maar van het parket en vooral met betrekking tot de gevolgen die eruit getrokken zijn.

Alex Verhegge: Ik zie de relevantie van uw vraag niet in.

Axel Weydts (Vooruit): Oké.

We hebben het al gehad over het verschil tussen de eerste vordering en de tweede vordering. Mijnheer de voorzitter, ik zou u willen vragen om de tweede vordering even erbij te halen. We hebben die ontvangen, we hebben die documenten allemaal opgevraagd. Ik heb dit ook gevraagd aan de heer de le Court vorige week. Als ik het zou voorlezen, is het een beetje moeilijk om te begrijpen waartoe ik wil komen. Daarom heb ik gevraagd aan het commissiesecretariaat om die uittreksels te laten verdelen. Zo kan iedereen mee volgen waartoe ik wil komen. Er kan geprojecteerd worden en die prints kunnen verdeeld worden ten aanzien van de commissie en van u.

Het gaat over uw tweede vordering. In uw vordering schrijft u eerst de saisine: "Als dader of mededader, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op de persoon van een minderjarige jonger dan 16 jaar plus gezag, alsmede schuldig verzuim." Dat is de omschrijving van de saisine.

In uw argumentatie dat de saisine is overschreden

en waarom er gevraagd wordt tot een vernietiging van de onderzoeksdaten, schrijft u het volgende: "Ten laste van een niet nader aangeduide dader aangaande elke inbreuk van een aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een persoon op een evenmin naderbepaalde minderjarige jonger dan 16 jaar, misbruik maken van zijn gezag of zijn functie en/of meerdere samenhangende misdrijven, zonder nadere bepaling van de precieze inbreuken waarvoor de onderzoeksrechter was gevat en zonder precisering van tijd noch plaats."

Het kan aan mij liggen, ik ben geen jurist en ik heb geen ervaring met het opstellen van vorderingen, voor alle duidelijkheid.

Als ik de saisine, zoals ze daar letterlijk staat, lees en de argumentatie hoor die u aanhaalt om te verklaren dat de saisine ruimschoots is overschreden, dan zie ik daar geen tegenstrijdigheid in. Kunt u voor ons uw argumentatie dat de saisine ruimschoots is overschreden, verklaren? Ik zie tussen beide immers weinig of geen tegenstrijdigheid. Kunt u daar uw licht eens over laten schijnen?

Alex Verhegge: Hier is het zeer technisch, maar ik wil erop wijzen dat de vordering van het openbaar ministerie een vordering op zich is en het is aan de rechter om die vorderingen al dan niet te aanvaarden. De kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel heeft in december 2012 ook de nietigverklaring van de inbeslagnames in Mechelen bevolen en dus finaal gelijk gegeven aan de vordering, na ettelijke cassaties en uitspraken.

Misschien hebt u dat arrest niet bij u. Ik heb het hier en kan het laten circuleren. Finaal geeft het hof van beroep te Brussel dus wel gelijk aan mijn vordering tot nietigverklaring van de beslagen in Mechelen wegens de overschrijding van de saisine. Ik denk dat het niet nuttig is om hier op mijn vordering verder te borduren. Dat is een onderdeel van heel het dossier. Hieruit vloeit geen enkel bewijs voort dat er een inmenging zou zijn van een derde in het verloop van de procedure, want daarover gaat het onderzoek van uw commissie, niet over de manier waarop de zaken technisch in elkaar staken voor de kamer van inbeschuldigingstelling.

Ik heb gevorderd naar eer en geweten, volgens mijn overtuiging. Dit heeft finaal geleid tot het resultaat dat ik vroeg. In mijn vordering voor de KI van augustus geef ik meester Keuleneer geen gelijk op alle vlakken. Dat is nog een tweede bewijs dat ik niet door hem noch door zijn opdrachtgevers werd beïnvloed.

Axel Weydts (Vooruit): Dank u wel. Met alle respect, mijnheer Verhegge, maar wat relevant is en wat wel en niet wordt gevraagd, zal ik bepalen en niet u. Als ik hier vragen stel, is dat met de bedoeling om binnen het kader van de opdracht van de onderzoekscommissie te kunnen achterhalen of er daadwerkelijk beïnvloeding is geweest, ja of neen. Dan stel ik de vragen die ik wens te stellen. U hebt dan geen oordeel te vellen of die vragen al dan niet mogen worden gesteld. Dat wil ik toch duidelijk zeggen.

Ik heb nog een vraag. Ik vond uw verklaring dat u persoonlijk heel getroffen was door de dozen die uit de ramen vlogen, heel vreemd. Het eerste beeld dat iedereen zich herinnert als men Operatie Kelk zegt, zijn inderdaad de foto's van de dozen die op de voorpagina's van alle kranten zijn verschenen. Is het feit dat die dozen door de vensters vlogen, in de plaats van dat ze op een karretje werden gezet, alvorens ze in de vrachtwagen werden geladen, nu het grote probleem? Kunt u mij uitleggen wat u daaraan zo persoonlijk geraakt heeft? Is de manier waarop men de dozen in beslag heeft genomen, zo problematisch? Kunt u daarover wat meer uitleg geven? Ik vind het vreemd dat u zich daarover zo opjaagt.

Alex Verhegge: In mijn ogen betekent dat enkel dat de onderzoekers zeer onzorgvuldig te werk zijn gegaan en zomaar meegenomen hebben wat paste in wat ze dachten dat moest vervolgd worden.

Axel Weydts (Vooruit): Is het niet normaal dat een onderzoeksrechter probeert om alle mogelijke relevante documenten mee te nemen om ze verder te onderzoeken en na dat onderzoek te bepalen of iets relevant is of niet? Nogmaals, ik ben zelf geen jurist, laat staan onderzoeksrechter of gerechtelijke politie, maar is het niet normaal dat men al het mogelijke in beslag neemt om dat te onderzoeken en op basis van dat onderzoek te bepalen of iets relevant is of niet? U kunt toch niet verwachten dat de onderzoeksrechter al die dozen en kaften ter plaatse opendoet? Hij moet toch in het bezit zijn van alles om te kunnen oordelen wat relevant is en wat niet?

Alex Verhegge: Dat is dus voortgaand op een subjectief gevoel van mijzelf. Laten we zeggen dat dit helemaal niet relevant is voor het onderzoek, noch voor de beoordeling van een dossier.

Khalil Aouasti (PS): Monsieur Verhegge, j'aimerais en fait – un peu parce que c'est le nœud dans tout le dossier – comprendre la chronologie des faits.

Si je vous comprends bien, vous indiquez qu'il y a

eu cette rencontre avec l'avocat de l'Église, qui vous a exposé sans dialogue. Donc, il a plaidé, si je comprends bien, devant vous, finalement, sur son dossier. Mais j'aimerais comprendre, simplement, l'intérêt de cette audition, de cette rencontre.

Pourquoi? Parce que j'essaie de reprendre la chronologie. Alors, effectivement, vous n'intervenez dans le dossier qu'après les vacances de votre prédécesseur. Mais on voit que dans le dossier, dès le 1er juillet, il y a d'abord un courrier qui est adressé au ministre de la Justice par les avocats de l'Église.

Un courrier extrêmement exhaustif, qui détaille, je pense, huit points de critique sur les éléments de l'instruction. Ce courrier est adressé le 5 juillet par le ministre de la Justice au parquet général avec une mention "très urgent". Pourquoi? On en a discuté avec lui, il indique qu'il conviendrait d'y apporter les suites judiciaires. Et donc, ce courrier est très détaillé.

Il y a, avant le départ de votre prédécesseur, le 15 juillet, une réunion, et ça nous avait été dit, avec, je pense, cinq membres du parquet général, pour avoir une espèce de délibération collective et d'intelligence collective quant aux réquisitions qui sont faites par votre prédécesseur, avec un choix de réquisition qui est réalisé. Ensuite, vous reprenez le dossier, les choses se passent, et puis il y a la requête qui est introduite par les avocats de l'Église, la fameuse seconde procédure.

Dans cette requête, il y a, encore en plus développé, les éléments qui étaient déjà communiqués au ministre de la Justice le 1er juillet, et qui ont été communiqués au parquet général le 5 juillet, qui ont pu permettre d'établir les réquisitions qui ont été établies avant le 15 juillet, le départ de votre prédécesseur. Puis il y a une rencontre, vraisemblablement, et puis il y a des réquisitions finales.

Dans un dossier où vous dites vous-même que vous n'aviez pas accès au dossier, et donc vous n'y avez eu accès que dans les 48 heures qui précédaient le dossier, lorsqu'il y a eu la fixation. Dossier conséquent, dans lequel, dans les réquisitions finales, vous modifiez tout.

Ma première question est: contrairement à deux avocats qui se parlent – vous savez très bien et pertinemment que ce n'est pas votre statut –, quel était l'intérêt de cette rencontre pour entendre des choses qui avaient été, de manière exhaustive, étayées dans un écrit du 1er juillet, étayées de manière exhaustive dans une requête, et qui allaient être plaidées moins de 48 heures plus

tard? Quel était votre intérêt, finalement, à cette rencontre? C'est ma première question.

Alex Verhegge: Je n'avais aucun intérêt à cette rencontre.

Khalil Aouasti (PS): Mais alors, pourquoi a-t-elle eu lieu?

Alex Verhegge: À la demande de l'avocat.

Khalil Aouasti (PS): Donc à la demande de l'avocat... Avez-vous rencontré, dans votre carrière, tous les avocats qui ont demandé à vous rencontrer 48 heures avant une audience?

Alex Verhegge: S'ils l'avaient demandé. Il était le seul dans ce dossier particulier.

Khalil Aouasti (PS): OK. Donc, vous n'avez aucun intérêt à cette rencontre. Vous le faites à la demande d'un avocat dans un dossier particulier, et donc vous modifiez – non, vous ne modifiez pas, j'entends bien, vous prenez un réquisitoire qui est le vôtre et vous l'assumez, ce qui est très bien – entre cette rencontre et cette audience, en découvrant le dossier à ce moment-là. Voici mon autre question. Qu'est-ce qui vous amène, sur un dossier tout particulier, à la requête des avocats de l'Église finalement, puisqu'il s'agit de la procédure 2, à prendre un réquisitoire qui remet en cause tous les actes d'instruction passés? En effet, on n'est pas dans la procédure 1, mais dans la procédure 2, ici.

Alex Verhegge: Ce réquisitoire n'était pas contraire aux premières réquisitions. J'ai déjà entendu dire qu'il était contraire, mais cela n'est pas exact. C'est une extension.

Khalil Aouasti (PS): D'accord, mais qu'est-ce qui vous amène – je ne vais même pas parler des réquisitions – à votre réquisitoire, et à aller plus loin que l'objet de la requête des avocats de l'Église?

Alex Verhegge: C'était mon opinion personnelle.

Khalil Aouasti (PS): Donc, vous êtes d'accord pour dire que votre réquisitoire va plus loin que l'objet de la requête de l'Église?

Alex Verhegge: C'était ma conviction personnelle.

Khalil Aouasti (PS): D'accord. Ceci pour le PV et pour la clarté des débats: on est d'accord que votre réquisitoire demande en fait à la chambre des mises une annulation plus importante que ce qui aurait pu arriver si la chambre des mises avait simplement suivi la requête des avocats de

l'Église.

Alex Verhegge: Effectivement.

Khalil Aouasti (PS): Effectivement. Et ça, c'est basé sur votre conviction personnelle.

Alex Verhegge: C'est cela.

Khalil Aouasti (PS): Je n'ai pas d'autres questions.

Werner Somers (VB): Mijnheer Verhegge, ik zou nog een verduidelijking van u willen krijgen. U hebt het immers over het onderhoud met de heer Keuleneer en over het feit dat u tot voortschrijdend inzicht bent gekomen. Daar zit het onderhoud met de heer Keuleneer toch voor iets tussen. U hebt zijn betoog aangehoord. U hebt ook aangegeven dat het normaal is dat magistraten advocaten ontvangen en naar hun argumentatie luisteren. Dat kan natuurlijk vervolgens de persoonlijke overtuiging beïnvloeden. Daar is op zich niets verkeerd mee.

U stelt echter op een gegeven moment dat het betoog van de heer Keuleneer tijdens het onderhoud van begin augustus vooral over de briefwisseling met onder andere de nuntius ging en dat zulks diplomatiek gevoelig lag. Als ik het echter goed heb begrepen, was dat punt al aan de orde in de eerdere vordering, die op 30 juli door uw collega was opgesteld. Het verschil met die eerdere vordering van 30 juli is net dat uw vordering van 12 augustus erop neerkomt dat alle inbeslagnames in Mechelen nietig moesten worden verklaard. Dat ging dus veel verder dan alleen maar de briefwisseling met de pauselijke nuntius.

Heb ik misschien verkeerd begrepen wat u daarnet hebt verklaard?

Alex Verhegge: Dat ging veel verder, maar het was niet als reactie op de uiteenzetting over de diplomatieke onschendbaarheid dat mijn vordering geënt is. Dat heeft er niets mee te maken. Dat is het enige wat ik mij herinner van de conversatie met meester Keuleneer. Voor de rest kan ik mij niets meer herinneren. Ik heb daar geen nota's van en het is meer dan 14 jaar geleden.

Annik Van den Bosch (PVDA-PTB): Ik kom nog even terug op de tweede vordering. Er is immers een sterk contrast met de eerste vordering, die niet is besproken. Voor de eerste vordering werd een heel team magistraten gemobiliseerd. Voor de tweede vordering volstond één magistraat, namelijk u, die tot op dat moment niet bij de zaak was betrokken. U kon dus op eigen houtje over de

radicale ommezwaai beslissen.

Wordt dat normaal niet besproken met het parket-generaal? Dat mag toch niet afhangen van uw persoonlijke mening?

De heer Davy Jordens van de Hoge Raad voor de Justitie verklaarde tijdens de vorige commissievergadering dat u geen aanvaardbare uitleg kon geven over die plotse wijziging in de vordering, die veel strenger was.

Alex Verhegge: Het was inderdaad op eigen houtje. Ik hoefde daarvoor niet te refereren aan een hiërarchische overste.

Annik Van den Bosch (PVDA-PTB): Bizar.

De **voorzitter:** Zijn er nog andere vragen? Est-ce qu'il y a encore d'autres questions?

Axel Weydts (Vooruit): Ik wil het even hebben over de zitting van de KI op 6 augustus. U was daar aanwezig namens het parket. Wie daar ook aanwezig was, was meester Van Steenbrugge. Hij had via via vernomen dat die zitting van de KI zou plaatsvinden. Hij had daar natuurlijk graag aan deelgenomen. Toen heeft de voorzitter van de KI aan u gevraagd wat uw advies was over het al dan niet horen van de burgerlijke partijen, van meester Van Steenbrugge, tijdens die bewuste zitting van de KI.

U hebt daar dan een negatief advies gegeven en u hebt meester Van Steenbrugge, die daar stond, toch de toegang tot de KI ontzegt, of beter – excuseer – u hebt de voorzitter van de KI geadviseerd hem de toegang te ontzeggen. Later is gebleken dat dit een zeer onterechte beslissing was, op basis van een slecht advies. Dat is toen gecasseerd. Kunt u mij de argumentatie geven waarom u meester Van Steenbrugge de toegang tot die zitting geweigerd hebt? Waarom hebt u dat gedaan?

Alex Verhegge: Opnieuw, refererend aan artikel 136bis, het is geen verplichting van de KI om de burgerlijke partijen te horen in dat stadium, maar het is een mogelijkheid.

Verder, daar het een mogelijkheid is, achtte ik het niet aangewezen, gelet op het geheim van het onderzoek. Dat is een basisprincipe. In dat aanvankelijke stadium van het onderzoek hadden de burgerlijke partijen nog niets te zien. Het ging over een onderzoek naar de daden gesteld door de onderzoeksrechter zelf. Het ging niet over andere zaken waarbij de burgerlijke partij, in mijn ogen althans, enig belang had of waarvan ze enig nadeel kon ondervinden.

Mijn advies werd opgenomen in het arrest. U hebt dat misschien gezien. U noemt dat een slecht arrest.

Axel Weydts (Vooruit): Ik noem dat geen slecht arrest. Ik zeg gewoon dat het gecasseerd is.

Alex Verhegge: Het is gecasseerd, maar het is een advies, het is geen orakel. Maar mijn advies was wel gefundeerd.

De Hoge Raad voor de Justitie stelt met betrekking tot de bepalingen die van toepassing waren bij de controle van de procedure in zijn verslag vast dat de artikelen 136, 136*bis*, 235 en 235*bis* niet duidelijk zijn en dat deze een risico inhouden van uiteenlopende interpretaties. Verder in het verslag van de Hoge Raad leest men dat nog. Om dat advies dan zo onbegrijpelijk te bestempelen... Ik denk dat het wel gefundeerd was. Ik blijf daarbij.

Bij die bepalingen die van toepassing waren, is er het algemene kader met de artikelen 136, 235 en 235*bis*, maar er is ook de specifieke bepaling dat de procureur-generaal te allen tijde, dus ook in de loop van een procedure – ik heb dat dan geënt in mijn vordering voor de KI op 13 augustus – ... Daar hoeven volgens de bepalingen die in de wet staan de burgerlijke partijen niet gehoord te worden. Het is dus niet moedwillig iemand de zaal te willen ontszeggen. Ik had trouwens die bevoegdheid niet. De KI heeft mijn advies gevolgd. Ik heb ze daar niet toe geforceerd.

Axel Weydts (Vooruit): Dat zou ook niet mogelijk zijn, denk ik. Bent u het dan niet eens met de stelling van de Hoge Raad voor de Justitie die in zijn rapport letterlijk schrijft dat die zitting van de KI in strijd met de wet is verlopen? U bent het niet eens met die lezing van de Hoge Raad?

Alex Verhegge: In strijd met de wet? Indien de wet onduidelijk is, dan heeft het Hof van Cassatie het laatste woord. Het Hof oordeelt of een vonnis al dan niet op een wettelijke manier werd verleend. Het Hof van Cassatie gaat enkel over de wettigheid van de uitspraak. Dus ja, men bestempelt dat technisch als niet wettelijk. Het gaat hier echter over een interpretatie van de wet en die evolueert ook.

Sophie De Wit (N-VA): Ik wil er even op verder gaan. Er is natuurlijk het juridische. Daarover was er discussie, want de wet was onduidelijk en die werd nadien ook aangepast. We kennen die discussie ondertussen. Het gaat echter – en dit is wat ik probeer te begrijpen – om een mediatiek dossier, waarbij iedereen met argusogen meekijkt. Speelt er op dat ogenblik binnen de KI echt enkel

de juridische reflex? Wordt er dan ook niet de bedenking gemaakt of er wel goed aan wordt gedaan, wetende dat er partijen tegenover elkaar staan en dat het op de spits zal worden gedreven? Dat is nadien ook gebleken. Dat maakt de perceptie naar buiten alleen maar delicaat en voedt uiteindelijk ook bepaalde ongerustheden of verdachtmakingen, omdat men zich enkel focust op de puur juridische reflex en misschien niet op de maatschappelijke reflex.

Het is een vraag, want dat is vandaag makkelijk te zeggen. 2025 is een heel ander tijdperk, ik begrijp dat ook. Ik probeer dat echter in te schatten. Ik heb als advocaat namelijk genoeg KI's gedaan, maar ik heb nooit aan de andere kant van de tafel gezeten. Is het af en toe niet beter om die maatschappelijke reflex te hanteren los van de louter juridische? Ik heb het enkel over de onduidelijkheid van wetgeving, niet als de wet duidelijk is, want dat is iets anders.

Alex Verhegge: Wat de kamer van inbeschuldigingstelling zelf denkt, weet ik niet. Ik weet in elk geval dat de betrokken magistraten zich steeds zo dicht mogelijk bij de wet hielden. Ze hebben dat in eer en geweten gedaan met eerbiediging van de rechtsregels. Het feit of die zaak nu al dan niet mediatiek was, kan in mijn ogen hun uitspraak niet hebben beïnvloed.

Sophie De Wit (N-VA): De wet was onduidelijk. Men heeft cassatie gehad, het Hof van Cassatie heeft dat verbroken. Het moeilijke is dat men de burgerlijke partijen in 2014 opnieuw niet heeft opgeroepen, terwijl er al eens cassatie was tussengekomen. Het is daarom dat ik mij die bedenking maak.

Alex Verhegge: In 2014 was ik daar niet bij betrokken.

Sophie De Wit (N-VA): U begrijpt dat dat bepaalde bezorgdheden en speculaties voedt?

Alex Verhegge: Dan komen we in de sfeer van de complottheorieën die uitvoerig zijn uiteengezet in een bepaald boek.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Ik wil nog even terugkomen op iets wat u hebt gezegd. U hebt laten uitschijnen dat de beelden van de manier waarop die huiszoeking heeft plaatsgevonden, u hebben getroffen, dat u het daar moeilijk mee heeft. Hebben die beelden een rol gespeeld in de manier waarop u later standpunten hebt ontwikkeld?

Alex Verhegge: Men wordt psychologisch zeker beïnvloed door wat men ziet. Meer kan ik daar niet

over zeggen.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Ik voelde het aan. We zijn allemaal mensen, of men nu advocaat of magistraat is, maar men zou als magistraat toch ook een onderscheid moeten kunnen maken en afstand kunnen houden. Waarom zeg ik dat? Toen we die eerste beelden zagen, hebben we ons allemaal afgevraagd wat daar aan de hand was, maar we hebben ondertussen de uitleg gekregen hoe dat kwam. Weet u hoe het komt dat die dossiers uiteindelijk via een raam naar buiten zijn gegooit?

Alex Verhegge: Ja, ik heb dat gelezen, maar op dat moment kende ik die uitleg nog niet.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Toen u die uitleg kreeg, kon u dan begrijpen waarom de onderzoekers op die manier hebben gehandeld?

Alex Verhegge: Ja, naderhand wel.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Voor alle duidelijkheid, alle betrokkenen hebben ons verklaard dat ze zijn binnengekomen en eerst hebben gevraagd of men hen kon zeggen waar de dossiers van seksueel misbruik zich bevonden, want dat ze daarvoor kwamen. Ze hebben geen medewerking, geen enkele aanwijzing gekregen waar die dossiers zich zouden bevinden.

Ze zijn kamer voor kamer gaan zoeken waar ze nuttige informatie konden vinden. Bijna aan het einde van de dag kwamen ze op de zolder en zagen ze de dossiers waarin mogelijk interessante zaken konden zitten. Om te vermijden dat ze via een smalle trap en de binnenkoer moesten gaan, hebben ze gevraagd of ze niet door het raam konden. Dat is de verklaring en ik begrijp die.

Ik kan mij ook voorstellen, als men de beelden ziet en de uitleg niet heeft, dat men zich daarbij vragen stelt. Eens men de uitleg kent, begrijpt men ook waarom de onderzoekers zo gehandeld hebben. Daarom is het ook wel delicaat om zo'n beeld te laten meespelen in beslissingen.

Mag ik de vraag anders stellen? Mocht u 14 jaar geleden geweten hebben wat u vandaag weet, zou u er dan anders naar gekeken hebben bij het innemen van een standpunt?

Alex Verhegge: Dat is mogelijk.

Ik ben niet de magistraat die dat vonnis gevelde heeft. Finaal heeft de kamer van inbeschuldigingstelling geoordeeld dat die inbeslagnames de saisine van het onderzoek ruimschoots overschreden. En dus heeft de KI de

vrijgave van de in beslag genomen dossiers bevolen.

Dat was in 2012. Dus ik was niet meer betrokken bij het dossier. Mijn aanvoelen, mijn overtuiging dat de saisine bij die inbeslagnames overschreden was, bleek toch wel bevestigd, na ettelijke procedures. Tegen die uitspraak is geen cassatieberoep meer aangetekend. Dus die dossiers zijn dan neergelegd op de griffie ter inzage van de raadslieden van de slachtoffers. Die hebben die dossiers blijkbaar een aantal jaren niet geraadpleegd. Hun rechten waren wel gevrijwaard, ondanks het bevel tot vrijgave van de inbeslagnames.

Annik Van den Bosch (PVDA-PTB): Mijnheer Verhegge, volgens de heer Bulthé, die we hier ook gehoord hebben, was de heer Keuleneer niet de enige die op het parket-generaal is ontvangen. Hij zei: "Ik heb bepaalde zaken zelf gezien en mensen die ik zeer goed ken en die ik normaal gezien als zeer betrouwbaar kon aanzien, hebben mij dat ook gerapporteerd." Hij wilde geen namen noemen. Herinnert u zich wel wie daar nog is ontvangen? Is bijvoorbeeld monseigneur Léonard ontvangen?

Alex Verhegge: Ik heb geen weet van andere personen en uiteraard niet van monseigneur Léonard.

Annik Van den Bosch (PVDA-PTB): Dank u.

De **voorzitter**: De leden hebben geen vragen meer.

Mijnheer Verhegge, we bedanken u voor uw aanwezigheid.

Annik Van den Bosch (PVDA-PTB): Mijnheer de voorzitter, ik wil eigenlijk nog even kort terugkomen op de vorige vergadering, want ik wil voor het verslag laten rechtzetten dat wij de procureur-generaal niet verkeerd geciteerd hebben, zoals de heer Weydts zegt. Dat kan worden herbekeken in het videoverslag van de hoorzitting met procureur-generaal de le Court, vanaf 1 uur 58 minuten en 30 seconden tot 2 uur en 0 minuten. Ik citeer: "De minister heeft mij dan gevraagd welke initiatieven ik zou nemen. Ik heb geweigerd te antwoorden. Ik wilde niet dat men kon vermoeden dat er enige inmenging van buitenaf was geweest. Ik heb niet aanvaard dat de minister mij vroeg welke initiatieven of vorderingen ik zou nemen. Ik weet dat de minister aandrang bij de procureurs-generaal. Ik heb gezegd dat het onontvankelijk was."

Le **président**: Dont acte pour le rapport. Si vous le voulez bien, on ne va pas ouvrir un débat sur la

question. Je pense que ce n'est pas l'objet du jour.
Je remercie M. Verhegge pour sa présence et pour
sa disponibilité.

*La réunion publique de commission est levée à
13 h 24.*

*De openbare commissievergadering wordt
gesloten om 13.24 uur.*

Na lezing, volhardt en tekent,

.....
Alex Verhegge